

Arrest

nr. 258 138 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HALLI
Terninckstraat 13 bus C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 maart 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ DENDERLEEuw/HAALtert en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [F.F.]

voornaam : [W.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 16, § 1, zevende lid van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (hierna: het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"1.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 13-09-2016 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

2.-

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoeker, geenszins een grondig onderzoek heeft uitgevoerd, en de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze heeft gemotiveerd, waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In casu ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de hand van de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

De bestreden beslissing van 27.03.2021 werd op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar motieven van de administratieve beslissingen pertinent, draagkrachtig dienen te zijn, d.w.z. afdoende gemotiveerd.

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom er in casu een inreisverbod van 2 jaar dient te worden opgelegd aan verzoeker.

Een inreisverbod van 2 jaar werd aan verzoeker uitgevaardigd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan door verwerende partij.

3.-

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij namelijk het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

...

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij haar motieven steunt op foutieve feitelijke gegevens.

Volgens de motieven in de bestreden beslissing zou verzoeker niet hebben getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken, quod non. Niets is minder waar..!

Integendeel, verzoeker is rechtsgeldig werkzaam bij zijn Portugese werkgever, dewelke op zijn beurt een ondernemingsovereenkomst heeft met een Belgische onderneming.

Verzoeker brengt de volgende documenten bij waaruit blijkt dat zijn tewerkstelling rechtsgeldig is waardoor er totaal geen sprake kan zijn van illegale arbeid, zoals onterecht in de bestreden beslissing wordt gesteld door verwerende partij:

o Bewijs van Limosa-aangifte (L1);

o EU A1-attest betreffende socialezekerheidswetgeving uitgaande van Portugal;

o Arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker tewerkgesteld wordt door ‘Canedo Tedos Falsos e Divisorias Unipessoal LDA’;

o Loonbrief van verzoeker;

o Onderaannemingsovereenkomst tussen de Portugese werkgever van verzoeker en de Belgische firma ‘Garona SPRL’;

o Identificatienummer van verzoeker bij de Sociale Zekerheid;

4.-

Aangezien verzoeker tijdelijk in België werkt via zijn Portugese werkgever, diende hij een Limosa aangifte te doen..

De Limosa-aangifte moet gebeuren voor buitenlandse dienstverrichters die tijdelijk of gedeeltelijk in België werken.

Dit zijn:

- Werknemers die gewoonlijk in een ander land dan België werken of aangenomen werden in een ander land dan België.
- Zelfstandigen die niet permanent in België verblijven.

Uit de stukken blijkt dat verzoeker deze aangifte heeft gedaan.

5.-

Waar verwerende partij dan ook stelt dat verzoeker niet zou hebben getwijfeld om zonder vereiste machtiging te werken, is dan ook een raadsel voor verzoeker, te meer verzoeker zich volledig in orde heeft gesteld teneinde op een correcte wijze in België arbeid te verrichten. Zo brengt hij eveneens het EU-A1 formulier bij m.b.t. de sociale zekerheid.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing echter geen woord gerept over al deze waaruit blijkt dat verzoeker zich wel degelijk in regel heeft gesteld m.b.t. zijn tewerkstelling. Het is dan ook frappant dat verwerende partij de bestreden beslissing steunt op arbeid zonder vereiste machtiging, terwijl uit de databanken van Limosa meteen kan vastgesteld worden dat verzoeker aangifte heeft gedaan van zijn tewerkstelling.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij de limosa-databank heeft geraadpleegd.

Desalniettemin had verwerende partij als een normaal, voorzichtig en redelijk overheidsorgaan de nodige onderzoeken moeten verrichten, en had zij minstens de limosadatabank kunnen controleren, teneinde te kunnen vaststellen dat verzoeker wel degelijk rechtsgeldig tewerkgesteld was op het moment van de controle.

6.-

Dat er bovendien in casu geen rekening werd gehouden met het gegeven dat het gezin van verzoeker is gevestigd in Portugal, en niet in Brazilië... Verzoeker verbleef in het kader van zijn rechtsgeldige tewerkstelling in het Rijk, teneinde te voorzien in de behoefte van het gezin. Een inreisverbod over de gehele Schengenzone zal verregaande gevolgen hebben voor zijn gezin, alsook voor verzoeker zelf en diens tewerkstelling. Met deze omstandigheden werd absoluut geen rekening gehouden.

Verzoeker toont echter aan dat hij tijdelijk in het Rijk verblijft omwille van zijn tijdelijke tewerkstelling via zijn Portugese werkgever. Na zijn tijdelijke tewerkstelling zou verzoeker meteen terugkeren naar Portugal alwaar zijn echtgenote en dochter verblijven. Het enig oogmerk van verzoeker is arbeid verrichten om in het onderhoud van zijn gezin te kunnen voorzien.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden voor een onbepaalde duur gescheiden te leven van zijn echtgenote en dochter in Portugal en hierdoor een onevenredige schade zou toebrengen aan verzoekers gezinsleven.

Indien verwerende partij een degelijk onderzoek zou hebben verricht naar de concrete situatie van verzoeker, zou zij zeer zeker niet tot deze bestreden beslissing zijn gekomen.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de hand van de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het inreisverbod aan verzoeker werd betekend.

Verweerder heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien geen rekening werd gehouden met de elementen die aanwezig zijn in het dossier.

Niet alleen bevat de bestreden beslissing feitelijke onjuistheden, eveneens werd geen zorgvuldig onderzoek verricht naar de concrete situatie van verzoeker.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, hetgeen in casu niet het geval is.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet-draagkrachtig motief 'werken zonder vereiste machtiging', dewelke overigens niet met de werkelijkheid overeenstemt, de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij geen deugdelijk individueel onderzoek heeft verricht waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schromelijk heeft geschonden.

Wat de motivering betreft moet deze daadkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654), hetgeen in casu allesbehalve het geval is.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd en werd de beslissing kennelijk onredelijk genomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

7.-

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

8.-

In casu, heeft verwerende partij gesteld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd, is gesteund op foutieve gegevens, en is minstens gebrekkig.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 2 jaar, hoewel verzoeker zijn centrum van belangen in het Schengengebied heeft gevestigd, zijnde in Portugal.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 2 jaar zonder enig degelijk onderzoek naar en motivering omtrent de duur van het inreisverbod.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt bijgevolg niet afdoende uiteengezet. De bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod, is schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Meer nog, in de bestreden beslissing betwist verwerende partij niet dat verzoeker gehuwd is, en zijn gezin (echtgenote en dochter) in Portugal verblijven. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verwerende partij op de hoogte was van dit gegeven! Verwerende partij is manifest in gebreke gebleven met dit element, waar zij goed genoeg kennis van heeft, rekening te houden. Door het inreisverbod op te leggen, is verzoeker in de onmogelijkheid zich te vervoegen met zijn gezin in Portugal. Minstens had verwerende partij hier rekening mee kunnen houden!

Dat de bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM, daar de verderzetting van het gezinsleven onmogelijk is.

Het feit dat de bestreden beslissing impliceert dat deze gevolgen heeft voor het gezin in Portugal én dat de gezinskern hiermede zal aangetast worden.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing manifeste gevolgen heeft voor het gezin. Minstens dient het inreisverbod beperkt te worden tot het grondgebied van België, aangezien een inreisverbod over de gehele schengengrondgebied verregaande gevolgen heeft, nu het gezin van verzoeker, de werkgever van verzoeker, alsook alle belangen van verzoeker gevestigd zijn in Portugal.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij heeft onderzocht welke gevolgen haar beslissing zal hebben ten aanzien van verzoeker en diens familie.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.

De vermelde motivering is niet correct en stemt niet overeen met de werkelijkheid, en is geenszins afdoende, alsook te beperkt om het inreisverbod van 2 jaar te motiveren.

Twee jaar is een totaal buitenproportionele termijn die op geen enkel objectief gegeven steunt, terwijl verzoeker duidelijk te kennen gaf dat hij nog een wettelijk motief heeft om zich te vestigen in één van de lidstaten van de Schengenzone m.n. Portugal.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals bekend aan verwerende partij.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De wet vereist een evenredigheidstoets.

Dit gebeurt in casu niet.

9.-

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

De motieven van de bestreden beslissing zijn zeer beperkt, foutief en laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11 &1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht. ...

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden aangenomen.

Verzoeker heeft geen enkele familielid meer in haar land van herkomst, noch heeft hij een plaats waar hij kan verblijven indien hij dient terug te keren naar Brazilië. Er kan niet genoeg worden benadrukt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de familiale sociale banden van verzoeker in de overige Schengenlanden, resp. Portugal.

Kortom, verwerende partij heeft geenszins onderzocht wat de gevolgen zijn indien verzoeker zou terugkeren naar het land van herkomst. Het inreisverbod heeft tot het gevolg dat verzoeker zich niet elders kan vestigen in de Schengenzone, m.n. in Portugal om zich met zijn echtgenote en dochter te kunnenervoegen. Dit gegeven op zich leidt tot een manifeste schending van artikel 8 EVRM nu totaal geen rekening werd gehouden met deze omstandigheid.

Evenmin heeft verwerende partij rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker in het Rijk verbleef in het kader van zijn tijdelijke rechtsgeldige tewerkstelling via zijn Portugese werkgever. Verzoeker werkte wel degelijk correct en legaal in het Rijk, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert. (zie stukken 3 – 9)

Het moge duidelijk zijn dat de motieven in de bestreden beslissing zijn gesteund op foutieve gegevens.. Daar waar verwerende partij heeft gesteld dat er geen vereiste machtiging is om te werken, is dan ook compleet onjuist..

Verwerende partij diende minstens rekening te houden met de bovenstaande elementen ingevolge artikel 74/13 van de Vw. Dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Het is de logica zelf, volgens verzoeker, dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel, namelijk het nemen van een inreisverbod, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het gezins- en familieleven van betrokkene.

Gelet op het voorgaande staat het dan ook vast dat verzoeker niet valt onder toepassing van deze uitzonderingsmaatregel, minstens dient door de Raad te worden vastgesteld dat de motivering gebrekkig en niet afdoende is.

De motieven dragen geenszins het inreisverbod, gezien verwerende partij zich heeft gesteund op onjuiste gegevens.

Dit middels is derhalve ernstig en gegrond.

10.-

Tot slot, wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij kortweg in haar bestreden beslissing heeft gesteld dat verzoeker zou hebben gewerkt zonder de daartoe vereiste machtiging, quod non.

Dat verzoeker daarentegen wel kan aantonen dat hij rechtsgeldig weliswaar tijdelijk arbeid kon/kan verrichten in het Rijk en dat verzoeker hiervoor dan ook het nodige heeft gedaan om deze aan te geven, hetgeen overigens meteen zou blijken uit de Limosa-databanken.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dd. 7.12.2018.

Dat verzoeker immers wel degelijk in België toegelaten is om een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te oefenen.

Dat immers het art. 16, par. 1, 7e van het voormeld besluit het volgende stelt :

"Art. 16. § 1. Onverminderd gunstiger bepalingen in internationale akkoorden, zijn de volgende personen van rechtswege toegelaten tot arbeid, voor zover voldaan werd aan de voorafgaandelijke Limosa-aangifte conform titel IV, hoofdstuk 8, afdeling 2 van de programmawet (I) van 27 december 2006 tot voorafgaande melding voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen:

7° de werknemers die geen onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte en die tewerkgesteld zijn dooreen onderneming die gevestigd is in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat en die zich naar België begeven om diensten te verrichten, op voorwaarde dat:

a) die werknemers, in de lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat waar ze verblijven, beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden;

b) die werknemers wettig tewerkgesteld zijn in de lidstaat waar ze verblijven en de vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk;

c) die werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst;

d) die werknemers beschikken over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening om hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren;

e) de dienstverrichting er niet louter in bestaat arbeidskrachten ter beschikking te stellen.

Verzoeker wil opmerken dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Van der Eist (C-43/93)¹ reeds duidelijk gemaakt dat ontvangende lidstaten niet het recht hebben om te verlangen dat onderdanen van een derde land die door een onderneming in een andere lidstaat worden gedetacheerd, een werkvergunning moeten aanvragen.

Dat derhalve verwerende partij volkomen onterecht stelt dat verzoeker geen arbeidskaart of single permit bezit nu hij wel degelijk zijn tewerkstelling heeft aangegeven volgens de Europese regelgeving waardoor hij in België dan ook niet meer over een arbeidskaart of single permit dient te beschikken.

Dat de bestreden beslissing, wanneer deze stelt dat verzoeker geen machtiging had om te werken, dan ook in strijd is met het art. 16, par. 1, 7e van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dd. 7.12.2018 en met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.”

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verzoeker wordt een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens bepaald op twee jaar. In dit verband wordt gemotiveerd dat verzoeker niet heeft getwijfeld om in België te werken zonder te beschikken over de daarvoor vereiste machtiging. Gelet op het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen, en waar niet blijkt dat verzoeker in België een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft of dat hij gezondheidsproblemen heeft, acht verweerder een inreisverbod voor twee jaar proportioneel.

Verweerder motiveert bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan – wel degelijk ook formeel waarom hij het nodig acht verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten gelden dat verzoeker illegaal werkzaam was in België en dat hij geen beschermenswaardige gezinsbelangen heeft in dit land.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een duurtijd van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker geeft er in de uiteenzetting van zijn verzoekschrift ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven in rechte en in feite. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook

bereikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat daarnaast niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en stelt dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepalingen volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (*“gaat gepaard”*).

Verzoeker betwist niet dat hem in de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, waardoor er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt herhaald dat in de bestreden beslissing een afzonderlijke motivering is voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel

voorhouden. Evenmin kan worden vastgesteld als zou verweerder op (nagenoeg) automatische wijze, zonder concreet in te gaan op de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval of zonder gedegen onderzoek, de duur van het inreisverbod op twee jaar hebben bepaald.

Om te rechtvaardigen dat een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd, wordt erop gewezen dat verzoeker niet heeft getwijfeld om in België te werken zonder te beschikken over de daarvoor vereiste machtiging. Gelet op het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen, en waar niet blijkt dat verzoeker in België een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft of dat hij gezondheidsproblemen heeft, acht verweerder een inreisverbod voor twee jaar proportioneel.

Verzoeker betwist dat er sprake was van illegale arbeid in België. Hij stelt dat hij *“rechtsgeldig werkzaam [is] bij zijn Portugese werkgever, dewelke op zijn beurt een ondernemingsovereenkomst heeft met een Belgische onderneming”*. Hij legt verschillende documenten voor die volgens hem aantonen dat hij als werknemer tijdelijk en reglementair is gedetacheerd naar België. Hij betoogt dat hij in deze situatie is vrijgesteld van de verplichting te beschikken over een arbeidskaart of *‘single permit’*, overeenkomstig artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Het door verzoeker aangehaalde artikel 16, § 1, eerste lid, 7° van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 stelt als volgt:

“Onverminderd gunstiger bepalingen in internationale akkoorden, zijn de volgende personen van rechtswege toegelaten tot arbeid, voor zover voldaan werd aan de voorafgaandelijke Limosa-aangifte conform titel IV, hoofdstuk 8, afdeling 2 van de programmawet (I) van 27 december 2006 tot voorafgaande melding voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen:

[...]

7° de werknemers die geen onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte en die tewerkgesteld zijn door een onderneming die gevestigd is in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat en die zich naar België begeven om diensten te verrichten, op voorwaarde dat:

- a) die werknemers, in de lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat waar ze verblijven, beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden;*
- b) die werknemers wettig tewerkgesteld zijn in de lidstaat waar ze verblijven en de vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk;*
- c) die werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst;*
- d) die werknemers beschikken over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening om hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren;”*

Zoals dit wetsartikel reeds duidelijk aangeeft, geldt als voorwaarde voor het van rechtswege zijn toegelaten tot arbeid in België, in het geval van verzoeker, onder meer dat hij moet beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in Portugal.

Verzoeker slaagt er evenwel niet in aan te tonen dat hij in Portugal beschikt over recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden. In het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht verklaarde verzoeker enkel in Portugal een aanvraag te hebben gedaan voor documenten.

Blijkens het voorliggende proces-verbaal van de Sociaal Inspecteur van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) beschikt verzoeker niet over een Portugese verblijfskaart. Verzoeker verklaarde tegenover de Sociale Inspectie uitdrukkelijk momenteel niet te beschikken over een Portugese verblijfskaart.

Verder stelde de Sociaal Inspecteur vast dat voor verzoeker aanvankelijk geen A1 document kon worden voorgelegd en dat het achteraf voorgelegde A1 document vals blijkt te zijn. Hij steunde zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

“Bij het bekijken van de A1 documenten merk ik onmiddellijk op dat het uniek nummer bovenaan ontbreekt, evenals de digitale stempel. Verder blijkt het document ook manueel ondertekend, terwijl dit normaal niet het geval is. Bij het bekijken van de documenteigenschappen stel ik ook vast dat het

document werd gemaakt op zaterdag 27/03/2021. Op de documenten staat ook geen afleverdatum vermeld. Op basis van de geldigheidsperiode vermeld op het document (20/11/2020 t.e.m. 30/10/2021) ga ik er van uit dat deze documenten werden afgeleverd rond de aanvangsdatum. Ik raadpleeg ook onmiddellijk de meest recente lijst die we hebben ontvangen van de Portugese sociaalezekerheidsinstelling, deze lijst betreft een overzicht van alle aangevraagde A1 documenten tussen 1/07/2020 en 31/12/2020. Hierop staat ook vermeld welke werden aanvaard en welke werden geweigerd. In deze lijst kan ik de betrokken vennootschap echter niet terugvinden en ook de 2 arbeiders niet. Deze doorgestuurde documenten zijn dan ook manifest vals."

Nog stelde de Sociaal Inspecteur vast dat de huidige tewerkstelling van verzoeker in België werd geregeld op een ogenblik dat hij reeds in dit land verbleef. Er diende volgens de Sociaal Inspecteur voorafgaand aan de tewerkstelling een melding via de Dimona-databank te gebeuren, wat niet het geval was. Hij wees erop dat verzoeker, alvorens te mogen werken op het Belgische grondgebied, dient te beschikken over een single permit die zowel zijn verblijf als tewerkstelling legaliseert, wat niet het geval was.

Nu niet blijkt dat verzoeker in Portugal beschikt over een recht op verblijf of verblijfsvergunning van meer dan drie maanden en daarenboven het voorgelegde document A1 vals blijkt te zijn, blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing verkeerdelijk heeft vastgesteld dat verzoeker niet rechtmatig was tewerkgesteld in België en dat hij hiervoor wel degelijk diende te beschikken over een arbeidskaart of 'single permit'. Op 8 april 2021 hebben de Portugese autoriteiten trouwens ook bevestigd dat verzoeker in hun land geen houder is van een geldige verblijfstitel of verblijfstoelating. De door verzoeker voorgelegde stukken kunnen geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Ook het betoog van verzoeker dat als verweerder de Limosa-databank had geraadpleegd hij had kunnen en moeten vaststellen dat zijn tewerkstelling in België legaal was, kan gelet op de voorgaande vaststellingen niet overtuigen.

Verzoeker haalt met zijn uiteenzetting en de gevoegde stukken het motief in de bestreden beslissing niet onderuit dat hij illegaal werkzaam was in België. Zoals verweerder correct heeft gesteld en door verzoeker alleszins ook niet wordt weerlegd, raakt illegale arbeid aan de bescherming van de economische en sociale belangen in België. Bijgevolg is verzoeker geenszins ernstig waar hij voorhoudt dat de motivering inzake de duur van het inreisverbod op geen enkel objectief gegeven zou steunen en kan hij evenmin zonder meer voorhouden dat een inreisverbod voor twee jaar 'totaal buiten-disproportioneel' zou zijn.

Verzoeker stelt vervolgens dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het gegeven dat zijn echtgenote en dochter in Portugal verblijven. Elk begin van bewijs van de aanwezigheid van deze gezinsleden in Portugal ontbreekt evenwel. Tot op het ogenblik van de terechtzitting – dit is ruim drie maanden na het nemen van de bestreden beslissing – blijft verzoeker in gebreke hieromtrent een concreet begin van bewijs voor te leggen. Verzoeker duidt niet waaruit een en ander concreet zou moeten blijken, los van zijn eigen niet-onderbouwde verklaringen, zodat niet kan worden vastgesteld dat dit ten onrechte niet in rekening is gebracht of beoordeeld.

Ook waar verzoeker voorhoudt het centrum van zijn belangen in Portugal te hebben, toont hij niet met een concreet begin van bewijs aan dat enig specifiek belang dat hij heeft in dit land ten onrechte niet in rekening is gebracht. Rekening houdend met zijn verklaringen dat hij reeds in september 2020 is aangekomen in België, hij hier volgens zijn eigen verklaringen in eerste instantie in het zwart is beginnen te werken (zie verslag Sociale Inspectie) en hij vervolgens onterecht voorhoudt in dit land als gedetacheerde werknemer te hebben gewerkt, blijkt op basis van de voorliggende gegevens niet of onvoldoende dat verzoeker in Portugal actueel nog enige tewerkstelling heeft, zoals hij tracht voor te houden. Zoals ook reeds werd gesteld, hebben de Portugese autoriteiten intussen bevestigd dat verzoeker in dit land geen geldige verblijfstitel of verblijfstoelating heeft.

Het gegeven dat verzoeker dient terug te keren naar Brazilië is verder een gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten, niet van het bestreden inreisverbod, dat enkel inhoudt dat verzoeker gedurende twee jaar niet kan terugkeren naar het Schengengrondgebied, tenzij hij beschikt over een geldige verblijfstitel voor een van de Schengenlanden. In zoverre verzoeker dus stelt dat hij in Brazilië geen familie meer heeft en hij er nergens kan verblijven, blijkt niet dat dit betoog dienstig kan worden ingeroepen in huidig beroep. Een en ander wordt trouwens ook niet concreet aannemelijk gemaakt, integendeel zelfs, in het kader van het horen gaf verzoeker aan wel degelijk nog familie te hebben in Brazilië.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat, bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 kan evenmin worden vastgesteld.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Verzoeker stelt dat zijn echtgenote en dochter in Portugal verblijven. Elk begin van bewijs van de aanwezigheid van deze gezinsleden in Portugal ontbreekt evenwel. Tot op het ogenblik van de terechtzitting – dit is ruim drie maanden na het nemen van de bestreden beslissing – blijft verzoeker in gebreke hieromtrent een concreet begin van bewijs voor te leggen. Verzoeker duidt niet waaruit een en ander concreet zou moeten blijken, los van zijn eigen niet-onderbouwde verklaringen, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat dit ten onrechte niet in rekening is gebracht of beoordeeld. Hij toont bijgevolg evenmin de noodzaak aan van een belangenafweging in het licht van enig gezinsleven.

Zelfs al zou trouwens worden aangenomen dat hij een echtgenote en dochter heeft die in Portugal verblijven – wat hij voor alle duidelijkheid niet aantoonde met een begin van bewijs –, blijft verzoeker nog in gebreke aan de hand van concrete argumenten aan te tonen waarom als gevolg van de bestreden beslissing zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt miskend. Verzoeker geeft aan reeds sinds september 2020 in België te verblijven en het was dus zijn eigen keuze om maandenlang gescheiden van zijn beweerde gezin te leven. Niettegenstaande verzoeker op 1 juni 2021 in vrijheid werd gesteld, geeft hij op de terechtzitting aan nog steeds in België te verblijven. Verzoeker geeft aan dat hij in België voorziet in een inkomen voor zijn gezin, maar andermaal ligt geen begin van bewijs voor dat hij een gezin onderhield of onderhoudt in Portugal (of elders). Er werd ook reeds vastgesteld dat

verzoeker illegaal werkzaam was in België. Verzoeker heeft ook steeds de mogelijkheid om vanuit Brazilië de nodige stappen te zetten die hem toelaten opnieuw het Portugese grondgebied te betreden. Bovendien toont verzoeker ook niet aan dat, voor zover hij al gezinsleden heeft in Portugal, deze dan legaal in dit land verblijven en al zeker niet dat het ingeroepen gezinsleven, dat niet plaatsvindt in België, niet evenzeer op normale en effectieve wijze kan worden verdergezet in Brazilië en hij in dit land niet evenzeer door te werken in een inkomen kan voorzien. Er blijkt niet dat verzoeker in een lidstaat van de Europese Unie reeds werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat hij er zich van bewust diende te zijn dat zijn verdere verblijf op het grondgebied van deze lidstaten precair was. Tijdens de uitoefening van het hoorrecht verklaarde verzoeker geen specifieke reden te hebben waarom hij niet reeds terugkeerde naar Brazilië. Verzoeker gaf aan in dit land wel degelijk nog familie te hebben. In de voorliggende omstandigheden kan in geen geval worden aangenomen dat de bestreden beslissing verzoekers recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zou miskennen.

Verzoeker maakt geen beschermenswaardig privéleven aannemelijk, noch in België noch in Portugal. Rekening houdend met zijn verklaringen dat hij reeds in september 2020 is aangekomen in België, hij hier volgens zijn eigen verklaringen in eerste instantie in het zwart is beginnen te werken (zie verslag Sociale Inspectie) en hij vervolgens onterecht voorhoudt in dit land als gedetacheerde werknemer te hebben gewerkt, blijkt op basis van de voorliggende gegevens niet of onvoldoende dat verzoeker in Portugal actueel nog enige tewerkstelling heeft, zoals hij tracht voor te houden. Verzoeker toont bijgevolg evenmin de noodzaak van een belangenafweging in het licht van enig concreet en beschermenswaardig privéleven aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS